

KAREL
HYNIE

**Kvanti
tativní
analý
za**

KAREL

HYNIE

Kvanti-
tativní
analý-
za

PISTORIUS & OLŠANSKÁ
PŘÍBRAM 2014

Vydání této publikace bylo podpořeno z prostředků stipendijního fondu
Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Kniha byla redakčně a vydavatelsky připravena v rámci semináře
Nakladatelská praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Skeny fotografií Jana Bartůška poskytlo laskavě
Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze.

Copyright © Karel Hynie, 2014

Typography © Lubomír Šedivý, 2014

Photo © Jarmila Bartůšková, 2014

ISBN 978-80-87855-12-6

Autor tehdy opravdu na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze studoval a skutečně jeden z jeho spolužáků spáchal sebevraždu. To jsou ovšem jediné autentické prvky tohoto románu, vše ostatní je fikce. Kromě toho, že svoji ženu miluju, samozřejmě.

-kh-

I.
SETKÁNÍ
ABSOLVENTŮ

„Máš tady nějaký dopis...“

Alenka odložila na lavici v předsíni skoro plnou nákupní tašku a čtyři obálky, které před chvilkou vysvobodila pomocí nožičky od brýlí z kastlíku v přízemí. Automaticky si zouvala polobotky, určitě spíš pohodlné než souznějící s posledními módními trendy, aniž se zdržovala s rozvazováním tkaniček. To se kdyžtak udělá ráno, pokud by se jí to zase nepovedlo obout bez šněrování.

Vašek přerušil ten den už nejmíň pátou partii kulečnicku s počítačovým simulátorem, uklidil otevřený soubor pod lištu a šel ji přivítat. Měl svoji ženu skutečně rád a vždycky ji vítal naprosto spontánně, přestože spolu byli už skoro dvanáct roků a poznali se ještě o dalších dvacet let dřív.

„Vítej, děvenko moje starostlivá, tak jak bylo...“

Dali si jako vždycky opravdovou pusu, žádné formální oblíznutí tváře praktikované ve většině podobně dlouhotrvajících vztahů, ale aby to náhodou nehrozilo přílišným sentimentem, hned se mu dostalo ponaučení:

„Neříkej mi děvenko starostlivá... já vim, že je to z Cimrmana, ale já sem snad pro tebe tvoje milenka, néé?!“

„To taky, ale především v tobě vidím soudružku spolubojovnici... jako soudruh básník Stanislav Krychle Neumann...“

„Hele, víš co... di do pr... nebo radši di vybalit ten nákup!“

Chechtajíc se šla do ložnice převléknout, zatímco Vašek postupně ukládal do lednice dva jogurty, čabajku, malou lahvičku mléka do kafe, dvě krabičky švédského másla *Lurpak*, přezdívaného „lunapark“, a nějakou zeleninu, pečivo deponoval do dřevěné schránky k tomu účelu sloužící na kuchyňské lince a s lahví *Jelínkovy slivovice* se vracel do pokoje, aby ji umístil do jedné přihrádky v knihovně sloužící jako bar. Cestou v předsíni přibral ty čtyři obálky a pak se málem srazil s Alenkou mířící do koupelny.

„Co ti můžu nalejt, miláčku, dáš si panáka?“

„Pivo! Ale nejdřív se musím trochu vošplouchnout, venku je hrozný vedro... ale panáka si pak taky zasloužím, néé...“

Vrátil se tedy do kuchyně k ledničce, otevřel lahev *Gambri-nusu* a nalil Alence plnou sklenici, sobě dvoudecovku *šedého burgundu* z nedaleké nuselské vinotéky, adjustovaného v igelitových lahvích od *Dobré vody*, pod paži si vmáčknuł čistý popelník, aby nemusel chodit dvakrát, a opatrně přetransportoval celý náklad na konferenční stolek v obýváku, u kterého trávili většinu společného času. V koupelně pořád šustila sprcha, tak si ještě od počítače přenesl brejle a začal se věnovat došlé poště.

Alenka se vzápětí objevila osvěžená, vonící a v bavlněném tričku na holém těle. S chutí se napila piva, zapálila si cigaretu a bez většího zájmu, natož očekávání, se zeptala:

„Tak kdo nám píše?“

V době již plně rozvinuté a fungující elektronické pošty se snad kromě nečekané soudní obsílky opravdu těžko dalo čekat z rukou poštákových nějaké výraznější překvapení.

„Samý krávy červený... telefonní účty za mobil i za stabil... upomínka za elektriku...“

„Ale ty si tam měl nějaký dopis... Hele, jestli je to vod nějaký milenky, tak mně je to jedno, ale počítej s tím, že se sbalíš a vy-padneš...“

„To by se ti tak hodilo, vid'?' To zase bude nějaká žebrota...“

Pro porevoluční společenský vývoj bylo celkem příznačné, že pokud Vašek pracoval na ne zcela bezvýznamném místě v televizi za docela nadprůměrný plat, musel se s charitativními aktivitami víceméně sám vnučovat. Dobrovolně si nechal strhávat z platu fixní částku na konto *Bariéry*, přestože jeho správcovou byla mimořádná komunistická svině, která mu v předlistopadové redakci obzvlášť pila krev a teď se bez skrupulí vprdlá mezi chartisty. Když pražská ZOO bojovala o přežití, adoptovala jeho tvůrčí skupina *damana kapského* a každý rok se sama hlásila o složenku na několikatisícový sponzorský příspěvek, kterou jim liknavá administrativa z Troje opětovně zapomínala poslat. Ostatně o smrti svého chráněnce a tím pádem konci damanů v Čechách se dověděli až z denního tisku. Když Moravu zalila stoletá voda, nečekali na žádné schválení ekonomické rady a sami rozjeli výrobu šotů na podporu humanitárních akcí. Ale teď ten rok, co už je v penzi a přece jenom se svými penězi musí zacházet s mírnou opatrností, se najednou s žádostmi o vysolení jakéhokoli obolusu na dobrou věc roztrhnul pytel, takže kdyby měl na každou kladně zareagovat, moc by mu z toho důchodu asi nezbylo. A byly to prakticky jediné listovní zásilky kromě složenek a pár péefek, které se v jejich kastlíku objevovaly.

„Ale to nevypadá na žádnou charitu... co je to tam za razítko na obálce, dovolíš...“ Alenka sáhla po jeho brejlích, samozřejmě prsty rovnou na skla, takže v sobě musel potlačit výraz nesouhlasu, a začala trochu obtížně luštit, „...*Ústav chemických procesů AV ČR*...“

„Navopak, ty asi potřebujou zasponzorovat nejvíc... dyk sou toho furt plný noviny, jak je u nás věda v prdeli...“

Vašek mezitím obálku prstem roztrhnul a vytáhnul z ní na kvalitním kartónu tištěnou pozvánku:

„Fíha... tak to teda čumim... to snad není možný...“

Alenka si dala šluka, dopila zbytek piva ve sklenici, nasadila si tentokrát svoje brýle a převzala od Vaška podávaný tiskopis, na kterém stálo:

*SETKÁNÍ ABSOLVENTŮ FAKULTY TECHNOLOGIE
PALIV A VODY*

*VYSOKÉ ŠKOLY CHEMICKO-TECHNOLOGICKÉ
V PRAZE (roč. 1964–1969)*

*se koná v sobotu 6. června 2009 od 16 hod.
v restauraci HADOVKA, Praha 6, Evropská 33
(dříve Leninova).*

Těšíme se na Vaši účast!

*za organizační výbor: doc. Ing. A. Borecký,
dr. Ing. Y. Heřmanová, PhD.*

„A pak že nejseš chemik, já ti to říkám celej život!“

Vašek si od ní vzal ten kartónek zpátky, znovu si ho několikrát přečetl a kroutil při tom hlavou, nevypadaje příliš inteligentně.

„Normálně bych řek, že je to nějakej vomyl, ale ty ména souhlasej... Tonda, to je ten, jak dycky říkám, když dou záběry z Palachova pohřbu... hele, a teďka tam bude Tonda Boreckej s pugétem... von byl tehdy v nějakým tom fakultním výboru... to by mě docela zajímalo, jestli z toho pak neměl průser...“

„A co ta doktorka všech věd nebo čeho?“

„Jó... Yvetta... vona byla děsně chytrá a vždycky se nosila jako hovno na voleji, jako že je něco lepšího... ale měla blbý nohy a kníra... a furt se menuje stejně, tak se asi zasnoubila s vědou, vznešeně řečeno... ale co nechápu, jak na mě jako přišli, že si vůbec vzpomněli... dyk já vopakoval ročník, než mě definitivně vyhodili...“

„To ste se pak už nikdy nesešli?“

„Jestli voni, to nevím... já sem asi dva nebo tři z nich potkal při nějakým tom natáčení... někde ve Staliňáku nebo v nějakým jiným špinavým chemickým bordelu na severu, ale to byli spíš

lidi, který sem znal jenom vod vidění... dyk nás bylo v tom ročníku jenom na naší fakultě víc jak sto... tak sme na sebe dost dlouho čuměli, jako vodkud bysme se měli znát, a pak, znáš to, jé to seš ty... jak se máš... a co jinak... a co dělá Franta... no, tak já už asi budu muset... ale tak se dvouma nebo se třema klukama bych docela rád někdy zašel na pivo...“

„No tak máš teďka šanci... pudeš tam přece...“

„Prosímtě, co bych tam dělal... a je to v sobotu, to bysme nemohli jet na chalupu...“

„No tak jednou nepojedeme... přece si to nenecháš ujít...“

Napil se vína a na chvilku se zamyslel. Docela by ho to zajímalo, to určitě, ale taky ho hned napadlo několik protiargumentů, které začal pomalu vypočítávat:

„Už to vidím, jaká tam bude votrava, dyk už to asi většinou budou taky penzisti, tak se budou probírat choroby, pak si vzájemně všichni vyčtou, kdo byl u komunistů, pár se jich vožere... že bych se na to nevykašlal...“

„Ale na maturitním srazu si nedávno byl a docela sis liboval...“

„To je něco jinýho... jednak se scházíme každejch pět let, a tak ty politický animozity už máme za sebou, vo svejch chorobách a vnoučatech už víme všichni všecko, tak se jenom sečtou další mrtvý a pak se v klidu můžeme namazat... vono taky na gymplu je to něco jinýho, ta společně protrpěná puberta víc stmeluje kolektiv... na vejšce už jede každej spíš na sebe... navíc my Pražáci sme dycky byli tak nějak mimo ty kolejní bratrstva... vy ste se někdy sešli, jako Famáci?“

„Několikrát... naposledy asi před deseti rokama, to si musíš pamatovat, to už sme přece byli spolu...“

„Nojo, něco takovýho bylo...“

„Ale u nás to bylo něco jinýho, nás bylo v ročníku sedum...“

„No vidiš... dyk já bych tam byl za šaška... zběhlejš student mezi všema těma bejvalejma náměstkama...“

„Nekecej... normálně ti všichni musí závidět... voni byli zalezlí v těch svojich fabrikách nebo laborkách...“

„A já si užíval, žejo... ale stejně ti řeknu, že sem šťastnej, že sem tu chemii tenkrát nedodělal... dyk to bysme se asi nikdy nepotkali...“

Pohládila ho po ruce, ale na sentiment si oba moc nepotrpěli.

„Ale jo, my bysme na sebe určitě někde narazili... ale ty seš šťastnej proto, že sis léta jezdil po exteriérech a kdoví cos tam všecho dělal... kdyby si dělal inženýra v nějakým tom Staliňáku, tak bys hezky seděl na zadku a já už bych se postarala vo to, aby sis mě vzal dřív, a né až ti bude pade...“

„Víš co, tak to voslavíme, že sme se v tom Staliňáku nepotkali...“

Přitukli si. On svým šedým burgundem a ona slivovicí. Kdyby to bylo bývalo tenkrát v tom Staliňáku, asi by to s těmi nápoji bylo obráceně, ale ona teď důsledně dbala, aby jeho *diabetes melitus druhého typu* byl správně kompenzovaný, a její poněkud citlivější trávení naopak daleko lépe snášelo destiláty než vinné kyselinky.

„A pudeš tam!“ rozhodla definitivně, „...mě by to samotnou zajímalo, jak se dědci slezou po kolika?... po čtyřiceti rokách?... ale ty mě s sebou asi nevemeš, jak tě znám, tak mi vo tom aspoň podáš raport... přece se tam musíš těšit, dyk se strašně nudíš...“

„No dovol?! S tebou se přece nikdy nudit nemůžu!“

Ale měla pravdu, ostatně jako vždycky. Vašek se v posledních letech skutečně dost nudil a taky ho to hodně žralo. Nikdy nebyl vysloveně workoholik, ale práce v televizi ho vždycky bavila. Dokonce i v subalterní pozici produkčního si v normalizačním sdělovacím prostředku dokázal vybudovat a uhájit pozici, která měla pramálo společného s výrobou největších propagandistických sraček, a s několika kamarády si svoje zaměstnání docela užívali, i když za podstatně míň peněz než jejich konformnější kolegové.

A po Plyšáku? To bylo deset roků práce vysloveně radostné a dokonce, řečeno s tehdejším panem prezidentem, i smysluplné. Když se pak televizní mechanismus začal zadržávat, jeho práce občas začínala smysl ztrácet, až se nakonec stala převážně ne-

smyslnou. Dokonce se sám několikrát přistihnul při myšlence, že za to nic, které po něm zaměstnavatel požaduje, pobírá plat až nemravný. Kdyby byl pořád producentem, těžko by asi zaměstnával člověka, který si do kanceláře chodí na povinné penzum pracovní doby hrát s internetem, což byla fakticky, kromě vyplnění složitého elektronického výkazu práce, jeho jediná pracovní náplň. A v přímé úměrnosti se ztrátou vlivu mu valem ubývalo i kamarádů, kteří rychle přilnuli k těm, s nimiž si možná u piva tak dobře nerozuměli, ale zato se od nich mohli dočkat kšeftů. A tak když nastala ta pravá chvíle, Vašek svůj televizní vejminek opustil rád a bez sentimentu, protože nuda u domácího počítače byla přece jenom komfortnější.

„No... tak uvidíme... jestli nebude nic důležitějšího, tak se tam možná pudu na chvíli podívat...“

V sobotu šestého bylo krásně. Tak krásně, že se Vašek ještě na poslední chvíli pokusil z toho abiturientského večírku vykličkovat povzdechem, jak hezky by jim bylo na chaloupce ve Zdeslavicích. Alenka měla sice stejný názor, ale byla tvrdá. Pak se ještě chvilku hádali o Vaškovo oblečení, aby po půl čtvrté mohl vyrazit na tramvaj.

„Tak si to užij a občas mi zavolej, abych neměla strach... já zatím trochu uklidím, je tady bordel jak v tanku, dyk jak sme každej tejdén na chalupě, tak už se tu neuklízelo bůhví jak dlouho... jo, a máš foťák?“

„Mam mobila, to je stejný, ten má taky pět mega...“

„Tak už vypadni, abys nepřišel pozdě... no, a pusu nedostanu?“

Restauraci *Hadovka* otevřeli tak nějak během jejich studia, dokonce tam škola tehdy pořádala dvě nějaké větší společenské akce, ale ohavná betonová krychle s umakartovými stoly nebývala středem jejich zájmu. Pokud už se vydávali pařit tím směrem, vždycky skončili buď *U Waltra* nebo *Pod Loubím*, kde bylo lepší pivo i sympatičtější prostředí.

Tenkrát ovšem netušili, že většina ostatních štamgastů v těchto hospodách má v kapse průkaz příslušníka StB, protože tahle bohunelibá organizace a některé ještě tajnější instituce s ní úzce propojené obsadily po válce *Arcibiskupský seminář* a další budovy v jeho těsném sousedství. To by si asi dávali větší pozor na hubu, i když těmhle fízlům, služebně postaveným o mnoho hodnotnějších stupňů výš než klasičtí Brettschneiderové, byli nějakí přiozralí študáci ukradení. Daleko častěji, prakticky denně, vyráželi opačným směrem do starší dejvické zástavby ke *Svatýmu*, k *Zívalům*, k *Poště* nebo až na *Dejvické nádraží*. Tady bylo hospod s pivem za korunu dvacet požehnaně a študáci se v nich cítili mnohem líp.

Když vystoupil ze šestadvacítiky v cílové stanici, stejným směrem jako on vykročilo i několik dalších pasažérů přibližně stejného věku. Nepochybně se rovněž jednalo o pozvané absolventy, a tudíž jeho někdejší spolužáky, žádný z nich mu však nikoho nepřipomínal ani vzdáleně. A to měl na případnou identifikaci poměrně dost času, protože po nedávné operaci musel diabetickou nohu stále odlehčovat, a tak se s holí sunul mnohem pomaleji než bývalí kolegové.

Když se konečně dopajdal na místo určení, sál ještě zdaleka nebyl plný, u stolů sedělo, nebo spíš se mezi nimi hemžilo asi padesát chlapů v maturitkách a s kravátlí, jakož i ženských v krimplenu, ale ať švenknul jakýmkoli směrem, nikde nebylo ksichtu, který by mu něco říkal. Na chvilku ho přepadl pocit bezradnosti, ale prosklenými dveřmi se stále trousili další opozdilci, a tak zbývala ještě nějaká naděje, že se přece jenom chytne a nebude muset odejít s nepořízenou.

Až mu konečně někdo zezadu zaklepal na rameno:

„Hele, to by mohl bejt...“

Rychle, no, rychle, tak jak mu to tloušťka a zdravotní stav dovoľovaly, se otočil na prošedivělého frajera v dokonalém letním obleku od *Huga Bosse* a elegantní dámu v kalhotovém kostýmu, rovněž nepochybně z nóbl salónu. V hlavě se mu

bleskurychle promítnul notoricky známý, čtyřicet let starý filmový záběr:

„To je přece Tonda Boreckej! Jedinej ksicht, kterej tady sem schopnej identifikovat díky tomu Palachovu pohřbu... dyk ten záběr sem měl nejmíň v deseti svejch biografech...“

„Hele, to mi ani nepřipomínej, víš, jaký sem s tím pak měl páťalie?“

„No ale teď už se s tím zase můžeš vytahovat, néé... dík za pozvání, jak ste na mě vůbec přišli?“

Konečně se dostala ke slovu taky madam:

„To je velice jednoduché, já a ty jsme totiž jediní tady z toho davu v *Who is who*...“

Hned byl i tady doma. Zbytnělé sebevědomí podtržené spisovnou mluvou, piánoidní nohy schované v dokonalém kalhotovém kostýmu a knír pod nánosem drahého make-upu, tady nemůže být mýlka:

„Yvettka...“ sklonil se k její ruce a naznačil políbení, „...stále stejně šaramantní...“

„Ty jsi byl vždycky spíš komediant než technik, vid'...“ zareagovala s povytaženým obočím, ale bylo vidět, že jí jeho gesto není proti mysli, „...však jsi taky u komediantů nakonec skončil, jestli se nemýlím...“

„No, ale ty si se na techniku asi taky vykašlala, podle toho rázítka na pozvánce soudě...“ oplatil jí rovněž impertinencí.

Nedala se ovšem zahanbit:

„To bylo pod moji úroveň, já jsem vždycky chtěla dělat vědu a taky se mi to splnilo... teď v té Akademii, to už mám jenom abych se na stará kolena nenudila, já jsem se etablovala hlavně venku... ve Švajcu, taky ve Státech...“

„No to sem si právě říkal, jestli to pí ejč dý máš votamtad', nebo jestli to náhodou není přeložený cé es cé...“

S pobavením pozoroval, jak pod těmi nánosy líčidel začíná brunátnět, a instinktivně se příkrčil před eventuální fackou, když jejich slovní šermovačku uťal Tonda:

„Hele, támhle jde Žateckej, musíme ho jít přivítat... to je úžasný, jak se ten dědek furt drží... ale pak si v klidu pořádně pokecáme, vo tý tvojí televizi a vůbec...“

Popadnul protivnější část organizačního výboru za loket a manévrouval s ní vstříc staříčkému akademikovi, jenž byl v době jejich studií nejmladším vysokoškolským profesorem v republice a časem to dotáhnul nejen na rektora a do *Akademie věd*, ale nakonec i do *Ústředního výboru KSČ*. Chemii však nejspíš rozuměl a študáci na něho, alespoň tehdy, nedali dopustit. Při jeho přednáškách bývala sranda, examinátor byl vlídný a razil heslo, že každý slušný člověk se musí aspoň jednou za měsíc namazat, aby se z toho všeho nezbláznil.

Vašek se s ním potkal někdy koncem osmdesátých let ve studiu *Jezerka*, kde měl soudruh akademik něco národu vykládat o perestrojce, a protože se natáčení nějak zadržovalo, prásknul na sebe Vašek během společenské konverzace v produkční místnosti své neúspěšné studium chemie a přidal veselou historku o své přijímací zkoušce.

„Vy ste se mě tenkrát, pane profesore, zeptal, jak bych pětiletýmu bráchovi vysvětlil, jak se staví dům... to mi teda dost vyrazilo dech a začal sem blábolit něco o tom, že se nejdřív musí namalovat projekt a vykopat základy, a pak mi najednou ruplo v bedně a zařval sem na vás... a nešťourej se v nose, když ti něco vysvětluju...“

„A víte, že si vás pamatuju... no, hlavně podle tý vaší figury... to ste mě tenkrát dost pobavil... to byla vždycky votrava ty příjímačky... stejně ste všichni věděli vo chemii prd, tu ste se tam šli teprve učit... tak sem si to vždycky trochu zpřijemnil takovejma hereckejma etýdama a měl sem srandu, jak se ty vyjukaný maturanti u toho potěj a netušej, vo co de... stejně ste už byli všichni předem přijatý, protože jediná fakulta, kam se hlásilo víc lidí než bylo směrný číslo, to byla organika, a když se někdo hlásil přímo na paliva, tak to měl předem tutový...“

„Taky ste se mě pak zeptal, proč se hlásim rovnou na ty paliva, a já sem vám na to řek, že hlavně proto, že tady na vojenský

přípravě dostanu zadarmo řidičák, a to na těch vostatních fakultách není...“

Akademik se srdečně rozřehtal:

„A dostal ste ho?“

„Jo, eště ho mám schovanej, jak ten Čochtan... to sem eště zmáknul, ale to je tak všechno, co sem si z ty školy vodnes kromě poznatku, že lejt vodu do kyseliny je blbost, což mi už ostatně dávno předtím vysvětlil strýc František ze Saturnina...“

„Já si myslim, že ste udělal dobře, že ste se na tu chemii vyprd-
nul, pane kolego, vás by bylo pro nějaký to Koramo nebo Paramo škoda...“

Jak teď zpovzdálí sledoval uvítání profesora Žateckého dvoučlenným organizačním výborem, musel konstatovat, že se starý pán za těch dvacet let od jejich posledního setkání skoro nezměnil. Pořád vypadal čile, i když se opíral o stejný typ hole jako Vašek, a soudě podle nálady ve skupince, která se kolem nich vytvořila a stále mohutněla, asi neztratil ani smysl pro humor.

„Je tady! Tak malá dáva a jedem, ne?!“

Úsměv o hlavu většího chlapa, který se k němu blížil, byl nezaměnitelný. Jednička vpravo nahoře připomínala zasvěceným svojí odlišnou barvou seznamovací večírek na začátku prvního semestru a kandelábr, který její majitel cestou domů přehlédl. Ale na rozdíl od Vaška, který se už dvacet let neobešel bez totální zubní náhrady, ostatní jeho chrup stále svítil přirozenou barvou. Totéž by se dalo říct i o jeho takřka atletické figuře, kdyby ji trochu nehyzdil klasický pivní mozol. Nebyla to ale celková otylost jako ve Vaškově případě, spíš devátý měsíc těhotenství, kdyby to bylo teoreticky možné.

„Lexo, těbůch, chlape!“

Instinktivně stačil uhnout kolohnátovu bouřlivému objetí, čímž se možná uchránil zranění žeber, a tak při prvním kontaktu kamarádů po čtyřiceti letech jenom mírně zavrával.

Lexa Horák určitě patřil k těm několika málo jedincům, kvůli kterým sem Vašek dneska přišel, protože by se s nimi po letech

docela rád zase jednou napil piva. Před půl stoletím spolu těch piv vypili tolik, že by je slovný doktor Skála určitě rád přijal do svého protialkoholního zařízení. Nikdy mu však k tomu nezavdali příčinu, protože vyjma toho jednoho vyraženého zubu uměli chlastat bezkonfliktně a bez následků. Pití piva jim dokonce nevadilo ani ve škole, Lexa dokonce absolvoval s červeným diplomem a Vaškovy studijní problémy neměly nic společného s alkoholem, nýbrž s absolutním nezájmem o cokoli souvisejícího s chemií.

Vedle pití piva byli oba obdařeni rovněž talentem pro karetní hry, obzvláště pak licitovaný mariáš, a protože se tyto dva sporty dobře doplňují, trávili u nich většinu svého volného času. Pokud ovšem nehrála Sparta, tam by si tehdy nedovolili vynechat jediné představení, včetně přáteláků a zápasů „béčka“. Na fotbale se pilo pivo z papírových kelímků a zápas se pak musel jít vyhodnotit do nejbližší hospody, kde to zase samozřejmě skončilo u mariáše, takže opravdu neměli čas na nějaké poflakování.

Nebylo tedy divu, že jakmile Vašek po tom chlapském uvítání nabral rovnováhu, vytáhl Lexa z kapsy tvídového saka, módního před ještě více než těmi čtyřiceti lety, balíček mariášek, pochopitelně jednohlavých, dvouhlavými přece hrají jenom moravští burani. Takřka eskamotérsky je promíchnul a naznačil tak vlastní verzi programu dnešního soirée:

„Tak deme na to, néé? Čoveče, já sem si za tech čtyřicet roků liciták pořádně nezahrál... dyž sme tady měli spicha v devětadvadesátým, tak sem se těšil, že se konečně sleze ta správná parta, a vono hovno, a tak když to letos dával Tonda zase dohromady, tak sem mu nařídil, že tě musí sehnat živýho nebo mrtvýho... to sem rád, že se mu to povedlo!“

Vašek znovu trochu poklesnul v kolenou, když ho parták radostně plácnul po rameni:

„Bacha, vole, eště jeden projev náklonnosti a vodveze mě sanitka... a víš, že já taky hrál mariáš naposled eště někdy za socialismu, není to vostuda? Ale hlavně sem rád, že tě zase vidim...“

naposledy to bylo na tvý svatbě, žejo... a pak si zmizel někam do kyselý prdele, do nějaký elektrárny...“

„Tušimice, kamaráde... kvůli kvartýru... a zkejsnul sem tam doteďka, i když sem tu tehdejší starou mezitim vyměnil za novej model...“

Lexa vždycky patřil mezi vynikající studenty, ale těžko by ho někdo řadil mezi intelektuály. Byl trochu jednostranně zaměřený na exaktní disciplíny, humanitní balast považoval za nesmyslné vynálezy pro znepríjemňování života studentů, i když na druhou stranu Poláčkovy *Hráče* znal nazpaměť. Ti ovšem úzce souviseli s jeho volnočasovou specializací. Ačkoli měl prakticky pořádek do brou náladu, neměl moc smyslu pro humor, respektive jeho vnímání vtipu bylo přísně technicistní. Za vším hledal logiku, a tak když třeba anekdota začínala větou: „jeden blázen měl papouška“, ihned vyprávění přerušil námitkou: „to je nesmysl, blázen přece nemůže mít papouška, to je v blázinci zakázaný, já to vím, já tam chodil za babičkou!“ Zato vtipu o bláznovi, který honí druhého s nožem v ruce a křičí: „zderivuju tě!“, kdežto pronásledovaný se mu vysměje: „nemůžeš, já jsem é na ikstou!“, se smál, až se za břicho popadal. „Chápeš to, né?“ zajíkal se, „...derivative é na ikstou je přece é na ikstou, to je prdel, žejo?!“

Ve třetím ročníku gymnázia se nechal vyhecovat k sázce a za nějaký směšný obolus pak spáchal takřka hrdelní zločin – vyhodil z okna třídy portrét prezidenta. Zachránily ho dvě věci. Jednak to okno vedlo do dvora, takže se záležitost dala lépe ututlat, než kdyby defenestrace skončila na rušné Leninově třídě, důležitější však bylo, že na rubu papundecklu s nalepenou tváří krásného Tondy Novotného byla fotka ještě krásnějšího TGM. To svědčilo o značné liknavosti zaměstnanců školy, kteří pro jistotu střepy i hrozící skandál rychle zametli pod rohožku. Lexa byl potrestán pouze dvojkou z mravů a považoval se za hrdinu. Absurdita celé situace mu však unikla, holt měl ten inženýrský smysl pro humor.

Naznačil směr, kterým by se měli vydat skrze pulzující množinu bývalých spolužáků, a cestou občas některého rovněž pocítil

plácnutím hrozícím středně těžkou újmou na zdraví, jakož i bodrým oslovením typu:

„Těbuch, ty stará vojno... tak jak ti dupou králíci...“

Dokonce i Vaškovi se najednou některé obličejové začínaly jevit povědomě, aby si však za nimi dokázal vybavit i jméno a eventuálně nějaké další atributy, to nehrozilo. Až když se přiblížili ke stolu, kde měl zřejmě Lexa rozpitý půllitr, jež mu spolu s cigaretami, zapalovačem a koženou taškou s dalšími proprietami hlídal menší hubený chlápek s řídnoucími, stále ještě trochu nazrzlymi vlasy a pletí dosud nesoucí stopy po někdejším pubertálním akné, konečně jeho paměť zabodovala:

„Tak tohle je teda pro mě veliký překvápko... ahoj Jindro... čoveče, to bys asi nevěřil, jak já se na tohle setkání s tebou celý život těšil...“

Kolem stolu zrovna procházel nevytížený pingl, a tak ho Vašek hned zaměstnal:

„Pane vrchní, dejte nám sem prosimvás dva vizoury... blbost, tři vizoury... máte irskou? Tak Tullamorku, dík... mně bez ledu...“

Odměnou za ty předchozí chvíle vnitřního boje se sklerózou při pokusech o rekognoskaci dávno zapomenutých ksichtů mu teď byl pohled do vyděšené tváře Jindřicha Červenky, marně se snažícího vylovit z paměti nějaký záchytný bod, který by mu pomohl identifikovat tlustého chlapa, jenž se k němu tak vehementně hlásil.

Lexa se tvářil taky dost nechápavě, ale tady za to mohl spíš ten nečekaně objednaný vizour, protože on byl ze svého severočeského elektrárenského prostředí zvyklý na pivo, rum a zeleň. Nicméně se radši zeptal:

„Co spolu máte vy dva, vo čem já nevim...“

Než mu někdo stačil odpovědět, byl tu číšník s objednaným pitím. Vašek zdvihl sklenici:

„Tak na mýho životního zachránce Jindru Červenku... chlape, ty ani nevíš, jak já sem ti vděčnej a kolikrát už sem tě v životě velebil, můj velký hybači...“

Ťukli si, Vašek s Jindrou upili a vychutnali, kdežto Lexa do sebe panáka obrátil na eks, zapil zbytkem už zajisté dost zteplalého piva a pak filozoficky poznamenal:

„Jo, všude je rum vo dvou kůrkách...“

Z Jindrova výrazu bylo jasné, že je pořád v pomykove, a tak Vašek začal vysvětlovat:

„Vidim, že furt nevíš, kam mě zařadit... já sem Vašek Zbořil...“

Ve vodově modrých očích se konečně objevila jiskřička poznání a Vašek pokračoval:

„Díky tobě, ty vole, sem prožil docela prima život... nebejt tebe, tak sem byl nejspíš směňovej inženýr ve Staliňáku nebo v Pardubicích nebo nějaký jiný prdeli, měl bych tři plus jedna v paneláku, tlustou protivnou ženu a za sebou nejmíň patnáct dovolenejch v Bulharsku... kolikrát sem já ateista děkoval Pánubohu, že sem tě tenkrát potkal...“

„Hele, kamaráde... abych se nenasral, to vypadá, jako že mluvíš vo mně...“ ozval se Lexa trochu uraženě, „...dyk sem ti přece říkal, že mam novej model ženský a na dovču teďka jezdíme do Bibióně...“

„Promiň, Lexo, já to nemyslel vosobně...“

Na Jindrovi bylo pořád ještě znát, že furt neví, která bije.

„To bylo v devětašedesátým na podzim, už sem měl všechno za ten vopakovanej třetí jár zapsaný, akorát mi chyběly laborcky z inženýrů, tak sem si šel na katedru vyžebrať ten poslední zápočet, a když už mi zbejvalo jenom asi deset metrů chodby, vylez z jedněch dveří tajídle Jindra a říká... těbuch Vašku, pod' na pivo... přemluvil si mě, já na to, na tý katedře budou zejtra taky... tak sme šli k Zívalům, a když sem druhej den na tu katedru konečně dorazil, bylo všechno jinak... večer měli komunisti zasedání, několik lidí vyhodili, šéfkou se stala ta svině Krňávková a ta zas vyrazila dveře se mnou... a vod tý doby mam vod celý tý posraný chémie konečně pokoj... Jindro, kamaráde, na tvý!“

Dopil a mávnul na pingla:

„Pane vrchní, dejte nám to eště jednou!“

Přítel Červenka se konečně chytnul:

„Víš, že si na to vůbec nepamatuju... teda že sme spolu byli v hospodě ikskrát, to se nedá voddiskutovat, ale zrovna na todle bych si nevzpomněl... tak to sem rád, že sem ti píchnul... seš to ty ten slavnej Zbořil z televize, žejo, mě kolikrát napadlo, že mi to méno něco říká...“

Lexovi ta jejich diskuse přišla už nějak dlouhá, a tak se ji rozhodnul utnout:

„Teda já na bednu vůbec nečumim, akorát tak na fotbal nebo na hokej... a to se du stejně rači dívat do hospody... tak už chlapi nezdržujte a deme na to, né... malá dává!“

Zase vytáhnul z kapsy saka mariášky, promíchnul je a posunul k Vaškovi na sejmutí:

„Desetníky už neexistuju, takže korunovej... nebo deme vejš? Kdo se bojí, sere v síni...“

Vašek hrál licitovaný mariáš opravdu rád a natolik dobře, že mu tenkrát dokonce sloužil jako sice trochu riskantní, ale vesměs spolehlivý doplňkový zdroj financí. Oproti technicistnímu Lexovi byl intuitivní typ hráče, jejich celkové skóre však bylo prakticky vyrovnané. Jindra tehdy patřil spíš do kategorie kibiců a ke stolu ho přibírali jen v případě nouze, dneska ale asi Lexa v sále žádného dalšího mariášníka nenašel a vzal zatím zavděk jím, však on se třeba ještě nějaký zdatnější soupeř objeví.

Za normálních okolností by Vašek partičkou určitě nepohrdnul a klidně by se mohla i protáhnout, vždyť naposledy držel karty v ruce na nějakém předrevolučním exteriéru a hrát liciták s počítačovým simulátorem, byť docela dobře naprogramovaným a vybaveným hláškami z Poláčkových *Hráčů*, byla onanie. V tomhle prostředí mu však separatismus nepřipadal *comme il faut*, a tak začal rychle přemýšlet, jak Lexovi jeho záměr rozmluvit, aniž by se urazil.

Vtom se na scéně objevila figura, která mu pomohla problém vyřešit.

„Nazdar Pražáci! Už se zase separuju...“

Vyšší, trochu obtloustlý chlap s velkým nosem se na ně šklebil od vedlejšího stolu.

„Podte mezi nás... burany ze Sinkulárny...“

Jeho pozvání podporovalo souhlasnými gesty dalších pět maníků tísnících se kolem stolu.

„...a vemte si ten svůj stůl s sebou, ať se sem všichni vejdem!“

Vašek přistrčil balíček karet zpátky Lexovi:

„Hele, to se nedá odmítnout, to bysme vypadali jak kokoti... kdyžtak si to rozdáme pozdějc... nazdar chlapi, hned sme u vás!“

Stůl posunovaný po dlaždicích rozhodně nezněl libozvučně, ale pingl obsluhující v jejich rajónu, možná uchláčený předchozími Vaškovými rundami, nic nenamítal. Naopak jim ochotně pomohl přemístit i židle, srovnal ubrusy a převzal další objednávky. Vašek si tentokrát poručil *plzeň*, ne že by mu *Tullamore Dew* nechutnala nebo že by na další už neměl, ale přece jenom to počáteční tempo trochu přepálil a byl si dobře vědom výpadku někdejší alkoholické formy.

Když se pak rozhlédl po svých nových spolustolovnicích, amnézie počala ustupovat a k jednotlivým ksichtům se mu na jednu začaly vybavovat nejen jména, ale i některé charakteristické vlastnosti a děje s nimi související. Ten velký frňák přece patří Frantovi Sailerovi z Teplic, to byl syn nějakého slavného fotbalisty, a vedle něho ten menší brejlatej kluk, no, kluk, míň než třiašedesát mu být nemůže, to je Karel Kochman z Plzně, to bejval velkej srandista. Na jméno velkého šedivého chlapa s obrovskejma pazourama, které držely půllitr jako normální člověk dvoudecovku, si sice nedokázal vzpomenout, ale určitě věděl, že je odněkud z Ostravska.

Zato bezpečně poznával Míru Vališe, který se proslavil hned v den přijímaček. Chlapec ze Slovácka, ten den poprvé v Praze, se sice nějak doptal kudy do Dejvic, ale na Kulatém náměstí v domnění, že škola bude asi v tom největším baráku, vlezl omylem do budovy generálního štábu. Službu konajícímu důstojníkovi ukázal tištěnou pozvánku na desátou hodinu do místnosti

číslo 318 a kupodivu se bez problémů dostal až do nějaké generálské kanceláře, kde právě probíhala supertajná porada. Vyhnali ho pochopitelně svinským krokem, ale jeho hrdinský kousek měl nejspíš za následek i nějaké degradace.

Aby se zatím poněkud fádni nálada kolem stolu trochu rozpumpovala, připomněl Vašek tuhle historku a od tohoto momentu se jejich společnost určitě stala nejhluchnější v celém sále.

„Ty vole, to sem neznal, todleto...“ podivil se technokrat Lexa, kterému nešly na rozum některé nelogičnosti v příběhu obsažené, „...ale to tě přece muselo napadnout, že to nemůže bejt škola, když tam byli samí vojclové...“

„Tož bylo mi to jakési podivné...“ připouštěl Míra, „...ale šak jsem věděl, že sa na tej škole aj vojna vyučuje, ne?“

Následoval další výbuch smíchu a u jejich stolu se začínal tvořit hrozen posluchačů.

„Nojo, vojna, to byla prdel... ty vo tom víš hovno, Chachare, ty už si měl předtim vodkroucenou prezenčku...“ obrátil se Franta na velkého Ostraváka, „...chlapi, jak se menoval ten náš podplukas... ten inženýr služebních řádů?“

„Burda!“ ozvalo se z publika.

„Nojo, Burda... to bylo éro, pamatujete, kluci? Vojna, to sou tři Pé...“ začal docela úspěšně karikovat nejspíš už nežijícího oficíra, který se ovšem nesmazatelně vryl do studentského povědomí, „...pozdrav, pozor a pochod! Pozor... těžký, moc těžký... zdravit byste jakž takž uměli, ale pochodovat, to se, vy volové, nikdy nenaučíte...“

„Ovšem největší blb byl ten mladej major...“ přisadil si Kochman a zaimitoval, „...soudruzi, socializmus je úžasná věc... kde by mě, kluka z vesnice, napadlo, že se v pětatřiceti stanu vysokoškolským profesorem...“

Zase nastalo veliké haló a Karel pokračoval:

„...von přece přednášel vojenskou chemii, a tak nám vysvětlil, že síla atomový bomby se měří v megatunách trintirotoulénu...“

„Hele, Vašku, jak to tenkrát bylo, ty si přece nějak na tom Vypichu s náma dělal kvérgrify v teplákách?“ obrátil se na něho další člen party, na jehož jméno si nedokázal vzpomenout.

„No jasně... jak nám první den rozdávali uniformy, tak ten nahluchlej penzista vod dělostřelců, co to měl na starosti, když se na mě podíval, říká... tak na tebe, chlape, tady mam akorát vopasek, a to si do něho eště musíš udělat extra díry... pak asi hodinu hledal čepici číslo šedesát dva a nakonec mi přines dvoje kalhoty a napsal bumážku do důstojnický krejčovny na Dejvický, aby mi z nich spíchli jedny trochu větší... sako mi dal ten tlustej plukovník, jak kouřil doutníky, že prej má dvě a todle je mu veliký... tak sem druhej den narukoval na Vypich v tom elegantním sáčku a v teplákách, protože ty kalhoty prej budou až za tejden...“

„Ale ten byl dobrej...“ vzal si zase slovo Franta Sailer, „...von nám přeci dělal zkušebního komisaře a všem nám ten řidičák dal hned napoprve... i když sem při parkování nezatáh ruční brzdu a trochu sem ťuknul tu škodovku, co tam stála za náma...“

Do diskuse se připojil jeden maník ze stojícího hloučku:

„Já si pamatuju, jak se jednou pochlubil, že ho konečně pustili za ségrou do západního Německa... helejte, chlapi, to budu potřebovat nějaký tříkoruny... pamatujte na mě, všecko беру...“

Čeští koumáci tehdy udělali ohromný objev. Naše tříkoruna měla naprosto stejnou hmotnost, rozměry i složení jako západoněmecká jednomarková mince. A protože už přece jenom něko-ho tu a tam na Západ pustili, dalo se ve fantasticky výhodném kursu nakoupit v pouličních automatech rozličné zboží, jako cigarety, prezervativy, mýdlo a tramvajové jízdenky, nebo vybrané pokrmy, fusekle či košile v sofistikovanějších zařízeních.

Základním předpokladem úspěšné cesty do kapitalismu tedy vedle výjezdní doložky a devizového příslibu bylo sehnat i dostatečné množství tříkorunových mincí. Němci o tomhle českém podfuku určitě museli vědět, ale nejspíš to jejich hospodářský zázrak neruinovalo, tak je to nechávalo v klidu. Možná to brali jako součást nějaké hospodářské pomoci, když jsme byli před

dvaceti lety přinuceni s falešnou hrdostí a skřípěním zubů odmítnout Marshallův plán.

U stolu byla sranda a Vašek byl najednou rád, že je tady. Zlatá Alenka, že ho sem vykopala! Měla pravdu, jako vždycky. Jestli měl původně nějaký ostych, že se jako nedoštudovanej bude cpát mezi pány inženýry, tak na to rychle zapomněl. Brali ho tu jako rovnocenného parťáka, navíc tu zábavu z dost velké části táhnul. Na rozdíl od inženýrských mozků si vybavoval opravdu vtipné momenty a dokázal ty historky taky pointovat, kterážto schopnost většině bývalých kolegů chyběla. Kdyby se měli scházet pravidelně, asi by ho to brzo přestalo bavit, ale takhle, poprvé po těch zatraceně dlouhých letech a nejspíš taky naposledy, se cítil náramně.

Lexa se ho sice alespoň ze začátku snažil odtáhnout za svým původním posláním, zvlášť když se najednou objevil i třetí znamenitý mariášník Láďa Matoušek, ale měl to marné. Věnoval se tedy pití piva a pasivnímu naslouchání historek, které ho zase až tak nezajímaly. Několikrát se dokonce pokusil vstoupit do děje nějakým svým bezpointovým vyprávěním, ale nakonec to vzdal a občas si i trošku schrupnul.

Jestli v sále proběhly taky nějaké oficiality, těžko říct, ale rozhodně si jich nikdo z nich nevšimnul. Když se pak k jejich partě přičlenil i dvoučlenný organizační výbor, nejspíš už takové nebezpečí definitivně pominulo. To už ovšem byly sraženy čtyři stoly do pravého vinglu, aby se udržel debatní kroužek a společnost se nelámala na separátní skupinky.

Vašek pak už taky nutně musel na pisoár, jó, to bejvaly časy, kdy se mu začínalo chtít až po pátém pivu, a s překvapením zjistil, že v celé té obrovské restauraci už kromě jejich asi tak dvacetihlavé společnosti zbylo jen několik trosečníků. Však už taky bylo skoro půl desáté a ke své hrůze si uvědomil, že se po celou tu dobu zapomněl ohlásit Alence.

„Hlavně, že se dobře bavíš...“ dostalo se mu mobilního rozhřešení, „...a vem si pak taxíka...“

Zábava u stolu už taky trochu začínala vážnout, veselé historky vystřídal inventura nepřítomných. Vzpomnělo se pár nedostavivších se emigrantů i několika již definitivně odešlých, mnohá z těch jmen už Vaškovi vůbec nic neříkala. Když se vrátil ke stolu, na jeho židli seděla poněkud společensky unavená Yvetka. Párkrát se neúspěšně pokusila stát středem pozornosti, pak do sebe rychle zalomila několik tvrdých panáků a teď se stal její obětí taky značně přiožralý Lexa.

„Ty ses mi vždycky líbil... škyt... ty jsi byl chytrý... tobě bych tenkrát dala... škyt... a kdybys chtěl, tak bych ti dneska taky dala... ale ty nechceš, vid'... bééé... proč já mám v životě takovou smůlu, že mě žádný chlap nechce... já jsem tak nešťastná...“

Proplakávala mu klopou jeho dávno z módy vyšlého saka a on jenom bezmocně máchal rukama.

Vašek se zachoval jako sketa, nechal ho v tom samotného a šel si sednout na volnou židli mezi Karlem Kochmanem a nějakým jiným chemikem, kterého si pamatoval jenom od vidění. Nestačil ještě ani dosednout, když se na něho obrátil Tonda Borecký:

„Hele, ty bys to moh vědět, ty máš paměť jako slon... nepamatuješ se, jak se menoval ten kluk, co ve druhým járu spáchal sebevraždu... my se tady vo tom dohadujem a nikdo si neni štont vzpomenout... víš, vo co de, to si přece eště byl s náma v ročníku...“

Vaškovi chvilku rotovalo v makovici a pak se mu najednou naprosto zřetelně vybavila scéna, kterou se mu před třiačtyřiceti lety podařilo násilím vytlačit z paměti, protože se nejednalo o nic moc hezkého:

Sedí ještě s několika dalšími spolužáky v prázdné digestoři na chodbě před laborkami katedry analytické chemie a kouří partyzánku – v laboratoři se kouřit nesmělo, aby alkaloidy obsažené ve zplodinách neovlivňovaly titr louhu – z laborcky vychází vyšší kluk v bílém plášti na několika místech propáleném, v ruce káďinku s nějakým roztokem, rozhlédne se, zavře oči a blesku-rychle obsah nádobky na eks vypije. V tu ránu se kácí k zemi

s pěnou u pusy, obličej mu bleskově oteče a zfaloví, nohy škubají ve smrtelné křeči. Lexa, sedící vedle Vaška, zahodí svačinu v papírovém pytlíku, kterou se zrovna posiloval, zařve a letí nešťastníkovi na pomoc. Vtom ze dveří laborcky vybíhá zděšený asistent, běží rovnou naproti do skladu chemikálií a vzápětí se marně pokouší nasypat perličky louhu sebevrahovi do úst. Po několika vteřinách se tělo naposledy zaškube a je konec. Zoufalý asák dřepí vedle mrtvoly a mele dokola monolog: „Ježišmarjá, to je průser, já sem takovej vůl, to je moje vina... von za mnou před chvílí přišel, že prej kolik by musel vypít kyanidu, aby to měl tuťový, a já blbec se ptám, kolik vážíte? A pak sem mu spočítal, že to padesát miliprdů jistí... pak se mi to rozleželo v palici a letim rychle za nim, ale už bylo pozdě... dyk já blbec myslel, že si dělá srandu!“ Někdo mezitím asi zavolal záchranku, protože najednou tu byli dva sanitáři, ale ti už nemohli dělat nic jiného než chudáka přikrýt dekou. Pak se objevili policajti. Nejdřív vyslychájí zhrouceného asáka, pak pro forma nás, co jsme to viděli z bezprostřední blízkosti, ale tady se opravdu nic vyšetřit nedalo, i když pro sichr sebrali taky otisky prstů ze střeptů kádinky, udělali pár fotek a několik dalších triků, které jsme do té doby znali jenom z detektivek. Bylo to jasné suicidium, jenom nikdo z nás netušil proč.

„Čoveče, tohle si mi asi neměl připomínat...“ řekl Vašek po té bleskové projekci dávné události v náhle zcela vystřízlivěném mozku, „...mně se na to tenkrát docela úspěšně povedlo zapomenout, a teďka mě to zase začne budit ze spaní... brrr... to byl teda vopravdu blbej zážitek... ale kdybyste mě rozkrájeli, tak si na méno toho kluka nevzpomenu... já mam dokonce takovej blbej pocit, že sem ani tenkrát nevěděl, jak se menuje... byl von vůbec z naší fakulty...“

Dobrá nálada, která celou dobu panovala kolem jejich stolů, se najednou rozplynula. Všichni, kteří věděli, o co jde, si asi podobně jako Vašek promítali nějaké detaily té dávné tragédie, a o té se skutečně nedalo nijak žertovat.

Nastalé ticho pak první prolomil Ostravak:

„Víte, chlopi, co mi na tem už tenkrat bylo divneho, že pak ve škole nebylo ni parte, ni černa fangle... bo jako by to mělo byt ututlane...“

„To je fakt...“ potvrdil tu tezi Láďa Matoušek, „...já ani nevím, jestli to byl Pražák nebo jestli bydlel s náma na koleji...“

Zase bylo chvíli ticho, jak se všichni soustředili na předestřený problém.

„Nebyl z Prahy...“ vzpomněl si pak Franta Sailer, „...v prvním járu, když sme eště bydleli v Orlíku, tak byl na pokoji s Bumrem... to mi ho bylo dost líto, víte, jakej byl Bumr kurevník, tak musel dost často večer do bijáku, co byl dole v baráku... ten tam ale musel vidět ruskejch filmů, eště že mu Bumr dával na lístek... ale jak sme se pak ve druhým járu stěhovali na Sinkulárnu, tak tam už s náma určitě nebydlel... a Bumr vlastně taky ne, toho vyrazili hned po prvním járu...“

Tahle méně nostalgická vzpomínka probrala Lexu:

„Hele, co je vlastně s Bumrem, ví vo něm někdo něco?“

„Já sem se s nim dvakrát potkal v Teplicích, vlastně v Dubí... někdy tak v půlce sedumdesátek let...“ vzpomněl si Vašek, „...šéfoval tam kulturák, vlastně to byl takovej lepší hospodskej, ředitel Kulturního domu, to znělo líp... ten by nám vo tom klukovi asi moh něco říct, ale pochybuju, že tam ten kulturák eště bude, nejspíš to teďka bude bordel...“

Tonda Borecký dostal nápad:

„Tak máme aspoň jednu stopu, poněvač jak to vypadá, tak sme tady banda sklerotiků a nikdo si už asi na méno toho ubohýho kluka nevzpomene... ale bylo by to asi fakt zajímavý, se po tech letech dovědět, proč se tenkrát zasebevraždil... a kdo to vlastně vůbec byl...“

„To by mohlo bejt něco pro tebe, Vašku, néé, takovádle investigace...“ vpadla mu do toho jedna krimplenová inženýrka, která se za svobodna jmenovala Mrákotová a bývala docela fešná štíhlá holka, ale kdyby to Vaškovi před půlhodinou sama

neprozradila, určitě by si nevzpomněl, protože teď byla nejmíň o třicet kilo starší, „...přece *Na vlastní voči*, to je tvoje, žejo?“

„Bacha, to bych se taky moh urazit, to je vod konkurence, já byl celej život v Český...“

„No tak promiň, ale ty bys na tom nemoh zapátrat?“

Okolo stolu se začalo ozývat souhlasné mručení nad jejím nápadem a Vašek začal rychle spekulovat, jak jim to vymluvit, když ho zachránila s velkou parádou se pozvracevší Yvettka.

Téma hovoru se samozřejmě rázem změnilo, ale zároveň to byl jasný signál k pozvolnému ukončení jinak vydařeného večírku. Několik lidí se jako na povel podívalo na hodinky a začalo se zvedat od stolu s předstíranými povzdechy o poslední šanci chytit vlak, autobus, metro nebo manželku s rodinným vozem a zatím ještě přijatelnou náladou. Nastalo tedy všeobecné potřásání rukou, výměna vizitek, srdečných i formálních objímání a ujišťování, že příští slezina rozhodně musí být dřív než za dalších deset let.

Vašek si v duchu řekl, že nastala optimální chvíle k opuštění prostoru, a rovněž se zdvihl, aby mohl zmizet po anglicku bez zbytečného neupřímného oblizování a slibování. Byl přesvědčený, že s touhle společností se už asi nikdy nepotká a že z toho rozhodně nebude mít těžkou hlavu, i když to nakonec dneska bylo docela fajn. Jenom mu bylo trošku líto Lexy, který se tvářil dost vyděšeně s chrnící Yvettkou na klíně a mírně poblitou levou nohavicí, za což tentokrát výjimečně nemohl, přestože toho za celý den vypil požehnaně.

„Tak sme se dneska k pořádný práci nedostali, vid', ale uznej, že to nešlo...“ loučil se s ním trochu omluvně, „...ale snad neni všem dnům konec... zvládneš to nějak?“

Gestem ukázal na ožralou kolegyni a Lexa jenom trochu rozpačitě pokýval hlavou:

„To víš, že se s tím nějak poperu... tak se měj parádně, já se ti vozvu, telefon na tebe mám... a příště už mi neutečeš, kdybych tě měl u těch karet uvázat...“

Opatrně, skoro něžně opřel bezvládnou Yvettku čelem o stůl a vstal, aby si mohli potrást ploutví. Byl to zkrátka fajn chlap, i když vlastně společných zájmů měli kromě piva, Sparty a licitovaného mariáše opravdu málo.

S tím nenápadným vytracením to ale Vaškovi nevyšlo, v posledním momentu ho odchytil hlavní organizátor:

„Ty už taky deš? Neblbni, já myslel, že eště někam zapadnem... třeba do Riviéry na Kulaťáku... neříkej, že doma počítaj děti... kuci kolejáci přece musej nějak tu noc smysluplně proflákat, teď už sou všechny vlaky v prdeli...“

Pokusil se něco namítnout, ale to už ho obstoupilo nejmíň šest dalších inženýrů a jeho odchod se tak o dost minut pozdržel. Na rozdíl od Vaška už všichni na epizodu se sebevrahem zapomněli a jejich žvanění se opět točilo kolem témat „vzpomínáš si jak... a co se stalo s tím dletím...“, která mu teď už připadala poněkud infantilní a nezajímavá.

Když se konečně celá skupinka přemístila na ulici a nastalo dohadování kam teď, podařilo se Vaškovi stopnout taxíka a za velet směrem na Nusle. Ještě se stačil ohlédnout a zaznamenat v prázdné a napůl už zhasnuté restauraci Lexovu siluetu skloněnou nad dočasně zmrtněnou premiantkou jejich ročníku. Chudák! Vlastně chudáci!

Domů dorazil před půlnocí a Alenka na něho obětavě čekala: „Tak jaký to bylo... co si dáš... navařila sem držkovku...“

Seděli pak ještě skoro hodinku a Vašek se pokusil z toho půldenního balábile vyextrahovat nějaké ucelené epizody, které by jinak naprosto neinformovanou posluchačku dokázaly zaujmout.

„To je ale fakt námět na dokument...“ zareagovala Alenka na vyprávění o dávné sebevraždě, „...opravdu na tom nechceš nějak zapracovat?“